בכור נפדה ב5 סלעים כסף או שווה כסף, ואינו נפדה בנתינת עבדים או שטרות חוב שאדם אחר חייב לאבי הבכור או בנתינת קרקעות, שכתוב "**ופדויו מבן חדש תפדה בערכך, כסף חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא**" ודרשו חכמים בכלל ופרט וכלל שסברו שכל מקום שכתוב שני כללות ולאחריהם פרט לוקחים את הפרט שכתוב 'חמש שקלים' ומטילים אותו בין הכללות 'ופדויו' ו'תפדה' ולמדו מה הפרט דבר המטלטל וגופו ממון כך פודים בו רק בדבר המטלטל וגופו ממון, להוציא קרקעות שאינם מטלטלין, עבדים שהוקשו לקרקעות, ושטרות שאין גופם ממון. רבי סבר שפודים בעבדים וקרקעות ואין פודים בשטרות היות וכתובים שתי הכללות ברצף ולאחריהם כתוב הפרט סבר שלומדים בריבוי מיעוט וריבוי, לרבות כל דבר וממעטים רק דבר אחד שהוא שטרות שאין גופם ממון. הקדשות גם אינם נפדים בקרקעות עבדים ושטרות.

אב שכתב שטר לכהן שחייב לתת לו 5 סלעים בפדיון בנו הבכור מדאוריתא לאחר שישלם בנו פדוי אבל תיקנו חכמים שאין בנו פדוי שלא יאמרו שפודים בשטרות. בברייתא כתוב שלאחר ששילם בנו פדוי כדעת ר' יוסי ברבי יהודה או רבי אלעזר ברבי שמעון, להלכה אין הבן פדוי וצריך האב לשלם שוב 5 סלעים.

אם רוצה הכהן להחזיר את החמשה סלעים לאב רשאי, וכן כתוב בברייתא שהמניח 5 סלעים לפני עשרה כהנים והלך או שחילק להם זה אחר זה יצא ידי חובה, ויכול הכהן להחזיר את הסלעים לאב וכך היה מנהגו של ר' טרפון, מעשה בר' חנינא שהיה רגיל להחזיר את הסלעים לאב וראה אחד שפדה את בנו שעובר ושב לפניו להזכיר לו להחזיר את הסלעים אמר לו שהוכיח שגמר בדעתו לא לתת את המעות בלב שלם ואין בנו פדוי אם יחזיר לו המעות.

המפריש 5 סלעים לפדיון בנו ואבדו חייב באחריותם שכתוב "**כל פטר רחם.. יהיה לך אך פדה תפדה את בכור האדם**" ולמדו שרק לאחר קבלת המעות ביד הכהן נפדה הבן.

בכור שמת לאחר 30 יום ללידתו צריך האב לפדותו, ריש לקיש למד זאת בגזירה שווה מהמילה 'ערך' מדין ערכין שהמעריך אדם ומת חייב ליתן את ערכו, ר' יונתן למד זאת בהיקש מעולת ראיה שכתוב "**וכל בכור בניך תפדה ולא יראו פני ריקם**" שאדם שהתחייב בעולת ראיה ומת צריכים היורשים להביאה כך כאן אב שהתחייב בפדיון הבן חייב להביא לאחר שמת הבן ואם מת האב חייבים היורשים.